ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΣΩΣ ὁ Ἀμβρόσιος Παρὲ ἔπιασε τὰ χέρια τῆς βασίλισσας καὶ οἱ αὐλικοὶ ἔτρεξαν πρὸς ἀναζήτησι τοῦ Ἐρρίκου τῆς Ναβάρρας. Ἡ Ἰωάννα λιποθύμισε στὸ μεταξὺ αὐτὸ ξανὰ καὶ τὸ μπουκαλάκι τῆς Αἰκατερίνης δὲν ἔφερε πειὰ κανένα ἀποτέλεσμα.

Ὁ Ἐρρῖκος τῆς Ναβάρρας, μόλις ἔμαθε τί συμβαίνει, ἔτρεξε ἀμέσως κοντὰ στὴ μητέρα του. Βλέποντας δὲ νὰ τὴν περιποιεῖται ὁ Ἀμβρόσιος Παρέ, τοῦ εἶπε :

— Θέλω τὴν ἀλήθεια, γιατρέ ! Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ! Τί ἔχει ἡ μητέρα μου ;

Ὁ Παρὲ τότε, πολὺ ταραγμένος καὶ σχεδὸν ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ψιθύρισε :

— Πεθαίνει !...

Στὰ τρομερὰ αὐτὰ λόγια, ὁ Ἐρρῖκος τῆς Ναβάρρας ἔπεσε γονατιστός, ἀγκάλιασε τὴν ἐτοιμοθάνατη καὶ ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς.

Πολὺ μεγάλη ἦταν ἐπίσης ἡ λύπη τοῦ Μαριγιάκ, ὁ ὁποῖος, γιὰ νὰ μὴν πέση, ἀναγκάστηκε ν' ἀκουμπήση σὲ μιὰ κολόνα.

— Ὕψιστε Θεέ ! ψιθύρισε ἡ Αἰκατερίνη, μὲ μάτια βουρκωμένα. Τί κακὸ ἦταν αὐτό ; Ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας ψυχομαχᾶ !....

Ἡ θλιβερὴ εἴδησι διαδόθηκε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, ἀπὸ αὔθουσα σὲ αὔθουσα κι' ἔφτασε ἐπὶ τέλους μέχρι τοῦ Κολιγνύ. Ὁ ναύαρχος ἔγινε ἀμέσως κάτωχρος καὶ κύτταξε τὸν βασιλέα.

Ὁ Κάρολος Θ' ἦταν ἕτοιμος νὰ ἐκφράση τὴν κατάπληξί του καὶ νὰ πῆ ποιὸς ξέρει τί ἀνόητα λόγια. Συνάντησε ὅμως τὸ βλέμμα τῆς μητέρας του, ποὺ τοῦ συνιστοῦσε σιωπή, σκυθρώπασε μονομιᾶς καὶ εἶπε :

— Κύριοι, ἡ τελετὴ ἔληξε !...

Ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι λεπτά, τὸ ἀνάκτορο τοῦ Λούβρου βυθίστηκε στὸ σκοτάδι.

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΚΑΙ Η ΤΙΓΡΙΣ

Λίγες ἡμέρες μετὰ τὰ γεγονότα ποὺ διηγηθήκαμε, ὁ πατέρας Παρνταγιὰν ὁπλίστηκε σὰν ἀστακὸς καί, χωρὶς νὰ εἰδοποιήση οὔτε τὸν δοῦκα Μονμορανσύ, οὔτε τὸν γυιό του, ξεγέλασε τὸν θυρωρό, λέγοντάς του πὼς ἐπήγαινε νὰ ἐπισκεφθῆ μιὰ φιλενάδα του, καὶ βγῆκε μὲ προφύλαξι ἀπ' τὸ μέγαρο.

Θᾶταν περίπου ἕντεκα ἡ ὥρα, ὅταν ὁ Παρνταγιὰν, προχωρῶντας, ἔφτασε μπρὸς στὸ μέγαρο Μέσμ. Τὸ σπίτι ἦταν βυθισμένο στὸ σκοτάδι καὶ κατάκλειστο. Βαθειὰ σιωπὴ ἐπικρατοῦσε τριγύρω.

Ὁ Γκιγιό, ὁ ὁποῖος εἶχε μπεῖ στὴν ὑπηρεσία τοῦ γέρο Παρνταγιὰν γιὰ νὰ τὸν προδίδη στὸν Ἐρρῖκο Μονμορανσύ, τοῦ εἶχε πεῖ, ὅτι ὁ στρατάρχης εἶχε γυρίσει κρυφὰ στὸ μέγαρό του καὶ ὅτι βρισκόταν ἐκεῖ ὁλομόναχος.

Ὁ Παρνταγιὰν τὸ πίστεψε αὐτὸ καὶ χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται τίποτε, πήδησε μὲ ἐξαιρετικὴ εὐλυγισία στὸν περίβολο τοῦ κήπου τοῦ μεγάρου, παραβίασε τὴν πόρτα τῆς κουζίνας, τὴν ἄνοιξε ἀθόρυβα καὶ τρύπωσε μέσα. Βέβαιος πὼς θὰ εὕρισκε τὸν Ἐρρῖκο Μονμορανσὺ ξεμονταρισμένο.

Ὅταν ἀνέβηκε στὸ πρῶτο πάτωμα τοῦ μεγάρου, ὁ Παρνταγιὰν τράβηξε ἀδίσταχτα πρὸς τὰ διαμερίσματα τοῦ στρατάρχου. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ τὰ ρολόγια τοῦ Παρισιοῦ σήμαιναν μεσάνυχτα.

— Νᾶναι μέσα ἢ νὰ μὴν εἶνε ; διερωτήθη ὁ τυχοδιώκτης, στέκοντας μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ στρατάρχου.

Ὁ γηραιὸς τυχοδιώκτης εἶχε ἤπεῖ στὸ μέγαρο μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ τελειώση μιὰ γιὰ πάντα κάθε λογαριασμὸ μὲ τὸ στρατάρχη.

Ἐπὶ τέλους, παίρνοντας περισσότερο κουράγιο, ἄπλωσε τὰ χέρια του καὶ δοκίμασε ἂν ἡ πόρτα ἦταν ἀνοιχτὴ ἢ κλειστή. Συγχρόνως ὅμως αὐτὴ ἄνοιξε ἀπὸ μέσα καὶ στὸ ἄνοιγμά της παρουσιάστηκε ὁ Ἐρρῖκος Μονμορανσύ.

— Ὤ, τί βλέπω ! φώναξε ὁ Μονμορανσὺ εἰρωνικά, κυττάζοντας τὸν Παρνταγιάν. Καλῶς ὁρίσατε, ἀγαπητὲ κύριε Παρνταγιάν ! Ἐμένα ζητᾶτε ; Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸν κόπο σας. Λάβετε τώρα τὴν καλωσύνη νὰ μπῆτε μέσα καὶ νὰ τὰ ποῦμε. Εἶχα κι' ἐγὼ μεγάλη ἐπιθυμία νὰ σᾶς ἰδῶ...

Ὁ Παρνταγιὰν στὴν ἀρχὴ ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένος. Γρήγορα ὅμως συνῆρθε κι' ἀποκρίθηκε :

— Δέχομαι τὴν πρόσκλησί σας, ἐξοχώτατε, γιατὶ ἔχω νὰ σᾶς ἀνακοινώσω σπουδαῖα νέα...

— Ἂν ἤξερα πὼς θέλατε νὰ μοῦ μιλήσετε, ἐξακολούθησε εἰρωνικὰ ὁ Μονμορανσύ, θὰ σᾶς ἔβγαζα ἀπὸ τὸν κόπο νὰ παραβιάσετε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου. Σᾶς λέω εἰλικρινῶς πὼς λυποῦμαι γιὰ τὸν κόπο σας....

— Μεγάλη ἡ καλωσύνη σας, κύριε. Σᾶς βεβαιώνω ὅμως, ὅτι δὲν ἐκοπίασα καὶ πολὺ στὴν ἐπιχείρησί μου...

— Ἄ, ἄ, μὲ συγχωρεῖτε... Λησμόνησα, ὅτι ἡ συνήθεια....

— Ἐμεῖς, ἐξοχώτατε, συντρίβουμε ὅ,τι μποροῦμε, πότε πόρτες σπιτιῶν, πότε καρδιὲς ἀνθρώπων...

— Καλά, καλά, ἐμπᾶτε τώρα μέσα....

Ὁ Παρνταγιὰν μπῆκε μὲ βῆμα σαθρὸ στὸ δωμάτιο, ὁ στρατάρχης τοῦ πρόσφερε κατόπιν ἕνα κάθισμα καὶ πῆρε κι' ὁ ἴδιος θέσι ἀπέναντί του.

— Ἔτσι λοιπόν ; εἶπε ὁ Παρνταγιάν, ἀφοῦ κάθησε, χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις. Μὲ περιμένατε...

— Καὶ βέβαια σᾶς ἐπερίμενα, κύριε Παρνταγιάν, ἀποκρίθηκε ὁ στρατάρχης. Ἕνα πρόσωπο, σὰν ἐσᾶς, γίνεται πάντοτε ἐπιθυμητό...

— Δὲν λέτε καλύτερα τὴν ἀλήθεια ; Δὲν λέτε, ὅτι σᾶς εἶχαν εἰδοποιήσει γιὰ τὴν ἐπίσκεψί μου ; εἶπε μὲ ἕνα σαρκαστικὸ χαμόγελο ὁ Παρνταγιάν, ποὺ ὁ νοῦς του πῆγε ἀμέσως στὸν προδότη Γκιγιό.

— Ἔχετε δίκηο. Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι..., ἀπάντησε ὁ στρατάρχης.

— Ἀφοῦ μοῦ δείχνετε τόση εἰλικρίνεια, θὰ μὲ ὑποχρεώσετε ἂν μοῦ πῆτε ποιὸς σᾶς ἔφερε τὴ σχετικὴ εἰδοποίησι, εἶπε ὁ Παρνταγιάν.

— Νὰ σᾶς τὸ πῶ εὐχαρίστως. Ὁ ὑποκόμης ντ' Ἀστερμόν. Ἂν ἐσεῖς ἔχετε κάποια ἐκτίμησι γιὰ τὸν χαριτωμένο αὐτὸ νέο, πρέπει νὰ ξέρετε, ὅτι κι' αὐτὸς τρελλαίνεται γιὰ σᾶς. Ὅταν δὲν σᾶς βλέπει, στενοχωριέται πολὺ καὶ χαλάει τὸν κόσμο γιὰ νὰ σᾶς ἀνταμώση. Νομίζω μάλιστα, ὅτι τώρα ἔχει νὰ σᾶς ἀναγγείλη κατιτί σπουδαῖο...

— Θὰ τὸν ἀκούσω εὐχαρίστως. Ἐξακολουθῆστε ὅμως τὴν ὁμιλία σας, ἐξοχώτατε. Ἐλέγατε ὅτι....

— Ναί, ἔλεγα ὅτι ὁ φίλτατός σας Ὀρτένσιος ντ' Ἀστερμὸν θέλει πάντα νὰ σᾶς βλέπη καὶ δὲν παύει νὰ περιφέρεται ἔξω ἀπ' τὸ μέγαρο τοῦ ἀδελφοῦ μου, ὅπου μένετε. Ἀπόψε σᾶς εἶδε πάλι καὶ σᾶς παρακολούθησε. Πρόσεξε, ὅτι πηδήσατε τὸν τοῖχο τοῦ μεγάρου καὶ ἤρθε ἀμέσως νὰ μοῦ κάμη γνωστὴ τὴν ποθητή σας ἐπίσκεψι...

— Μοῦ ἐπιτρέπετε μιὰ ἐρώτησι, ἐξοχώτατε ;

— Μονάχα μιά ; Ὅσες θέλετε, ἀγαπητέ μου..., ἀποκρίθηκε μὲ ἀπαίσιο τόνο ὁ στρατάρχης.

Ὁ Παρνταγιὰν ταράχτηκε ἀπὸ τὸ ὕφος του, ἀλλά, κρύβοντας τὴν ταραχή του, ρώτησε μὲ φωνὴ σταθερή :

— Θέλω νὰ μάθω, ἐξοχώτατε, ἂν εἶστε μόνοι σας κι' ἂν μπορῶ νὰ σᾶς μιλήσω ἐλεύθερα....

— Κύριε Παρνταγιάν, μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ὅ,τι θέλετε μὲ ὅλη σας τὴν ἡσυχία. Ὅσο γιὰ τὸ ζήτημα ἂν εἶμαι μόνος μου, ἐννοεῖτε ὅτι θᾶταν προσβολὴ γιὰ σᾶς νὰ σᾶς δεχτῶ χωρὶς νὰ ἔχω πλῆρες τὸ προσωπικό μου. Σᾶς πληροφορῶ λοιπόν, ὅτι περιστοιχίζομαι, πρὸς τιμήν σας, ἀπὸ τοὺς γενναιοτέρους καὶ πιστοτέρους ἀκολούθους τοῦ κόσμου. Ἄλλωστε, ἂν δὲν μὲ πιστεύετε, μπορεῖτε νὰ βεβαιωθῆτε καὶ μόνος σας σχετικά....

Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ στρατάρχης σηκώθηκε καὶ ἄνοιξε τὴ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη καὶ τὶς τρεῖς πόρτες τῆς αἰθούσης. Πίσω ἀπὸ τὴν πρώτη ὁ Παρνταγιὰν διέκρινε δώδεκα φρουρούς, τοποθετημένους σὲ διπλῆ σειρὰ καὶ ὡπλισμένους μὲ λόγχες.

(Ἀκολουθεῖ)

Μόλις ἀντίκρυσε τὸν Παρνταγιάν, προχώρησε ἕνα βῆμα καὶ τοῦδειξε τὴ γροθιά του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

«ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΩΝ ΚΑΛΟΦΑΓΑΔΩΝ»

Ἀνέκδοτα, στίχοι, περίεργα, ἀστεῖα.